

Αρείου Πάγου 453/1999

Πηγή: Ε.Ε.Δ. 59/00, σελ. 736

Πρόσληψη εργαζομένης αρχικώς ως εργάτριας σιδηροβιομηχανίας, απασχόλησή της με την ανωτέρω ιδιότητα και μετά την πάροδο δετίας χρησιμοποίησή της ως περιοδικής ελέγκτριας. – Υπαλληλοποίηση εν συνεχεία αυτής, προκειμένου να χρησιμοποιηθεί δοκιμαστικώς στη θέση του βοηθού προϊσταμένου ελέγχου γομωτηρίου-συσκευασίας, εν όψει της επικείμενης αποχώρησεως άλλου εργαζομένου απασχολούμενου με την ιδιότητα αυτή. – Νέα μετάθεσή της στη διεύθυνση οβιδουργείου σε θέση εργάτριας. – Κρίση ότι η τελευταία μετακίνηση, η οποία έγινε κατόπιν αναφορών των προϊσταμένων της για δημιουργία επεισοδίων από πλευράς της εις βάρος των λοιπών συναδέλφων της και λόγω της μη ασκήσεων των καθηκόντων του βοηθού προϊσταμένου, λόγω καταργήσεως της θέσεως αυτής μετά την αποχώρηση του προηγούμενου κατόχου της, δεν ήταν καταχρηστική ούτε συνιστούσε μονομερή βλαπτική μεταβολή των όρων της συμβάσεώς της.

Πρόεδρος: ο αντιπρόεδρος, κ. Γεώργ. Βελλής

Εισηγητής: ο αρεοπαγίτης, κ. Εμμ. Δαμάσκος

Δικηγόροι: οι κ.κ. Βασ. Παπαευθυμίου, Χρ. Καρέτσος

Από το συνδυασμό των άρθρων 648, 652, 656 και 349-351 Α.Κ., 7 ν. 2112/1920 και 5 παρ. 3 ν. 3198/1955 προκύπτει ότι στον εργοδότη ανήκει το δικαίωμα να εξειδικεύει τις υποχρεώσεις του μισθωτού και ειδικότερα να καθορίζει το είδος, τον τόπο, το χρόνο και τις άλλες συνθήκες παροχής της εργασίας του μισθωτού για την αρτιότερη οικονομοτεχνική οργάνωση της επιχειρήσεως προς επίτευξη των σκοπών της, δεν επιτρέπεται όμως κατά την ενάσκηση του διευθυντικού αυτού δικαιώματος να προκαλείται υλική ή ηθική βλάβη στο μισθωτό κατά παράβαση διατάξεως νόμου ή της ατομικής συμβάσεως εργασίας ή κατά καταχρηστική άσκηση του δικαιώματος υπό την έννοια του άρθρου 281 Α.Κ., δηλαδή κατά προφανή υπέρβαση των ορίων που επιβάλλονται από την καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή από τον κοινωνικό ή οικονομικό σκοπό του δικαιώματος. Στις περιπτώσεις αυτές υπάρχει μονομερής βλαπτική μεταβολή των όρων εργασίας, που παρέχει στο μισθωτό αν δεν αποδέχεται τη μεταβολή, το δικαίωμα είτε να τη θεωρήσει ως άτακτη καταγγελία της συμβάσεως και να αξιώσει τη νόμιμη αποζημίωση είτε, εμμένοντας στη σύμβαση να απαιτήσει από τον εργοδότη να αποδέχεται την προσφερόμενη εργασία υπό τους πριν από μεταβολή όρους, καθιστώντας αυτόν διαφορετικά υπερήμερο περί την αποδοχή της εργασίας αυτής. Στην προκειμένη περίπτωση το Εφετείο με την προσβαλλόμενη απόφασή του, όπως από αυτήν προκύπτει, δέχθηκε ότι η ενάγουσα και ήδη αναιρεσείουσα προσελήφθη από την εναγομένη και ήδη αναιρεσίβλητη, ανώνυμη εταιρεία, την 24.1.1978 ως εργάτρια σιδηροβιομηχανίας, ενώ από το έτος 1984 χρησιμοποιήθηκε από την εναγομένη ως περιοδική ελέγκτρια. Ότι την 9.10.1991 αποφασίσθηκε από τη διεύθυνση διοικητικών υπηρεσιών της εναγομένης η υπαλληλοποίηση της ενάγουσας προκειμένου να χρησιμοποιηθεί δοκιμαστικά στη θέση του βοηθού προϊσταμένου ελέγχου γομωτηρίου-συσκευασίας Χ.Χ. ενόψει της επικείμενης αποχώρησεως αυτού, η οποία πραγματοποιήθηκε πριν από την 22.1.1992. Ότι στη συνέχεια μετά τις ειδικότερα αναφερόμενες στην προσβαλλόμενη υπηρεσιακές μετακινήσεις της ενάγουσας η διεύθυνση διοικητικών υπηρεσιών της εναγομένης μετέθεσε την ενάγουσα από 23.8.1993 στη διεύθυνση οβιδουργείου σε θέση εργάτριας. Και ότι αυτά έγιναν κατόπιν των μνημονευόμενων αναφορών των προϊσταμένων της ενάγουσας εναντίον της για δημιουργία επεισοδίων εις βάρος τους και με το υπόλοιπό προσωπικό και μάλιστα ότι ουδέποτε άσκησε η ενάγουσα καθήκοντα βοηθού προϊσταμένου – και γι' αυτό ουδέποτε έλαβε μεγαλύτερες αποδοχές προϊσταμένου- αφού η εν λόγω θέση προϊσταμένου μετά την αποχώρηση του Χ.Χ. ουσιαστικά καταργήθηκε εξαιτίας της μειώσεως των δραστηριοτήτων της εναγομένης με επακόλουθο την ομαδική απόλυση μισθωτών της, λόγος για τον οποίο καμιά άλλη τοποθέτηση δεν έγινε στη θέση αυτή μετά τη μετακίνηση από αυτή της ενάγουσας. Έκρινε ακολούθως το Εφετείο ότι υπό τα ανωτέρω πραγματικά περιστατικά δεν εχώρησε μονομερής βλαπτική μεταβολή των όρων εργασίας της ενάγουσας. Με την κρίση του αυτή το Εφετείο δεν παραβίασε τους ως άνω κανόνες του ουσιαστικού δικαίου ευθέως ή

εκ πλαγίου με ανεπαρκείς ή αντιφατικές αιτιολογίες. Διότι, καίτοι δε διαλαμβάνεται στην προσβαλλόμενη απόφαση σχετική νομική σκέψη (βλ. άρθρο 578 Κ.Πολ.Δ.), κατά την έννοια των ως άνω παραδοχών του Εφετείου, η τοποθέτηση της ενάγουσας σε θέση υπαλλήλου δεν είχε οριστικοποιηθεί, αφού έγινε δοκιμαστικά, πριν δε από την οριστικοποίησή της-κατά την ως άνω, επαρκώς ορισμένη και μη αντιφάσκουσα προς τα λοιπά δεκτά γενόμενα, αιτιολογία της προσβαλλομένης – η μείωση των δραστηριοτήτων της εναγομένης που είχε ως επακόλουθο την ομαδική απόλυση μισθωτών της, δηλαδή λόγοι οικονομοτεχνικοί, επέβαλαν τη μη πλήρωση τελικά της ανωτέρω υπαλληλικής θέσεως. Πρέπει, συνεπώς, οι μοναδικοί περί του αντιθέτου, από τους αριθμούς 1 και 19 του άρθρου 559 Κ.Πολ.Δ., λόγοι αναιρέσεως να απορριφθούν ως αβάσιμοι, ως αλυσιτελείς δε καθόσον αναφέρονται στις λοιπές ως άνω αιτιολογίες της προσβαλλομένης που πλεοναστικά, δηλ. χωρίς ανάγκη στηρίξεως του διατακτικού της, περιλαμβάνονται σε αυτήν. (Απορρίπτει την αίτηση περί αναιρέσεως της υπ' αριθμό 6464/1996 αποφάσεως του Εφετείου Αθηνών)